

[Holger K. Nielsen]

Når man hører hr. Bilgrav-Nielsen, får man det indtryk, at regeringen intet ansvar har for, at arbejdsløsheden faktisk er steget; det ligger helt uden for regeringens indflydelse, og det har ikke noget at gøre med regeringens politik.

Når man hører hr. Frank Jensen tale om rentefaldet, kan det nok være, at sagen stiller sig anderledes; så må vi nærmest få den opfattelse, at det er regeringens skyld, at renten faktisk er faldet. Hr. Frank Jensen siger jo: Jamen se! Efter at vi kom til, er renten faldet!

Jeg vil gerne høre, om man synes, den måde, de to ordførere her argumenterer på, hænger særlig godt sammen.

(Kort bemærkning).

Frank Jensen (S):

Jeg er glad for, at SF's formand gav mig anledning til at få lov at tage det op igen, for det er nemlig et resultat, der er værd at lægge mærke til. Det er nemlig ikke sådan, at det danske renteniveau bare har fulgt det internationale renteniveau ned. Tværtimod er rentespændet, altså forskellen mellem den tyske rente og den danske rente, blevet kraftigt indsnævret her i løbet af foråret og sommeren. Og det er et klart tegn på, at der i de internationale markeder er tillid til den nuværende regerings økonomiske politik, for ellers ville udviklingen have været, at det danske renteniveau var gået op og forskellen mellem den tyske og danske rente var steget.

Der er sket det stik modsatte, og det er det, der gør, at man ude i familierne i dag har nogle helt anderledes mere optimistiske fremtidsudsigter, og vi skal arbejde for, som regeringen har lagt vægt på, at fastholde den ro, der er skabt omkring den danske valutakurs. Det er det, der kan trække Danmark ud af den pessimisme, den onde cirkel, som prægede tiden under KV-regeringen.

Jeg fik desværre ikke noget konkret svar fra den konservative ordfører på, om han er enig med sin arbejdsmarkedspolitiske ordfører, hr. Per Stig Møller, i betragtningerne i Information den anden dag om, at man skulle bryde ind i de kollektive overenskomster, bryde med mindstelønnen og erstatte den med offentlige ydelser, som hr. Fogh Rasmussen har foreslået det. Det er da interessant, om der her er et fælles fodslag i koordinationsudvalget mellem V og K eller der også her er en skarp skillelinie.

(Kort bemærkning).

Engell (KF):

Jeg beklager, at jeg ikke fik besvaret hr. Frank Jensens spørgsmål. Jeg har ikke læst det indlæg af Venstres ordfører, hr. Fogh Rasmussen, på samme måde som hr. Frank Jensen. Jeg kan sige, at det interview, der var i dagbladet Information med Det Konservative Folkepartis arbejdsmarkedspolitiske ordfører, gav udtryk for nogle fornuftige og rigtige holdninger. Men jeg synes ærlig talt ikke, at det tilkommer mig at gå ind i en diskussion på grundlag af oplysninger i en avis, som tilsyneladende ikke er korrekte.

(Kort bemærkning).

Kirsten Madsen (FP):

Jeg vil gerne foranlediget af hr. Frank Jensens konstateringer, eller hvad man skal kalde det – altså at han mener, at han har regeringen som grundlag for, at renten er faldet i Danmark – stille følgende spørgsmål: Hvad konkret har regeringen gjort for at få rentefald? Det er nemlig noget, der normalt følger de andre kurser i verden. Hvilke konkrete tiltag har regeringen iværksat, som kan dokumentere hr. Frank Jensens påstand om, at det er denne regering, der er skyld i, at vi har fået rentefald?

(Kort bemærkning).

Fogh Rasmussen (V):

Jeg har ikke det fjerneste imod, at hr. Frank Jensen citerer fra, hvad jeg skriver i bøger – jeg er tværtimod begejstret over hr. Frank Jensens interesse for det – men jeg vil gerne have, hr. Frank Jensen så læser det korrekt. Jeg har på intet tidspunkt foreslået, at staten skulle gribe ind i løndannelsen eller i overenskomsterne.

Det, jeg som led i en debat om, hvordan vi kunne få nedbragt arbejdsløsheden, især for de udsatte grupper på arbejdsmarkedet, har været inde på, var, at arbejdsmarkedets parter selv burde aftale en mere fleksibel lønstruktur, burde aftale lønninger, som betyder, at folk kommer i beskæftigelse. Og, føjede jeg til, hvis det betyder, at der så er nogle, som får en for lav løn i forhold til det, vi vil anse for at være en rimelig levestandard, kunne det offentlige derefter fylde op med en offentlig ydelse.

Det var altså en socialt afbalanceret ordning, som kunne betyde, at de udsatte grupper